

Arrest

nr. 129 278 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat W. VERSTRAETE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en hij zich bij een terugkeer naar Pakistan in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde o.a. vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het bestaan van de eerste dreigbrief, zijn verklaringen en die afgelegd door zijn kennis N.A. verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten, de door hem voorgelegde dreigbrieven van beweerdelijk de Taliban slechts een geringe bewijswaarde hebben, en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen met betrekking tot M.M.A.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio van herkomst kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die deze vaststelling weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het neerleggen van een aantal internetartikels, als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd, omtrent aanslagen in een aantal regio's in Pakistan en in het bijzonder in Karachi en Quetta, doch hieruit blijkt niet dat de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Balistan van die aard is dat er aldaar voor burgers actueel een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan, noch maakt hij aannemelijk dat hij met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 juli 2014, stelt verzoekende partij dat de beschikking is opgebouwd uit algemeenheden. Zij preciseert dat verzoekende partij werd geconfronteerd met de verklaringen van N., doch dat iedereen zijn eigen beleving heeft ook over het VDC van haar dorp, zodat daaruit geen tegenstrijdigheden kunnen afgeleid worden. Wat de subsidiaire bescherming betreft, argumenteert verzoekende partij dat de veiligheidssituatie in het noordwesten van Pakistan problematisch is en dat de Pakistaanse overheid er niet in slaagt zijn burgers te beschermen. Voor wat betreft het intern vestigingsalternatief wijst verzoekende partij er op dat een negatief bewijs onmogelijk is en dat het verwijzen naar sociale netwerken niet voldoende is om daaruit een intern vestigingsalternatief af te leiden. Ook de vaststelling dat zij een jonge man is en twee talen spreekt is onvoldoende om daaruit een intern vestigingsalternatief af te leiden. Volgens verzoekende partij gaat de bestreden beslissing er ook aan voorbij dat het feit dat zij in staat is om naar België te vluchten geen rekening houdt met de realiteit in haar land van herkomst, aangezien zij is gevlucht naar België, een land waar iedereen verzorgd wordt wat in haar land van herkomst niet het geval is. Verzoekende partij besluit dat zij minstens beroep moet kunnen doen op de subsidiaire bescherming en dat anders de bestreden beslissing dient vernietigd te worden ten einde het intern vestigingsalternatief grondig te onderzoeken.

Verzoekende partij haar huidige algemene uitleg dat iedereen zijn eigen beleving heeft, ook over de VDC van haar dorp, zodat daaruit geen tegenstrijdigheden kunnen afgeleid worden, verklaart, noch rechtvaardigt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekende partij haar verklaringen en die afgelegd door haar kennis N.A., welke samen met verzoekende partij deel zou hebben uitgemaakt van het VDC van haar dorp en eveneens om dezelfde reden als verzoekende partij door de Taliban zou worden gevisieerd en bedreigd. Immers, gelet op hun beider verklaringen dat zij reeds sedert het ontstaan ervan in 2010 lid waren van het VDC van hun dorp en dit comité slechts uit een tiental personen bestond, kon van hen redelijkerwijze worden verwacht coherente verklaringen af te leggen omtrent de andere leden van het VDC. De Raad ziet niet in hoe een zogenaamde “eigen beleving” manifest tegenstrijdige verklaringen omtrent een dergelijk vaststaand en duidelijk waarneembaar gegeven als de samenstelling van het VDC vermag te verschonen. De zogenaamde ‘eigen beleving’ biedt evenmin een verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekende partij haar verklaringen en die van N.A. omtrent de rechtstreekse aanleiding van hun vlucht uit hun land van herkomst, met name de beweerd dreigbrieven van de Taliban, in welk verband

verzoekende partij verklaarde dat het er twee waren, daar waar N.A. geheel in strijd hiermee aangaf slechts weet te hebben van één dreigbrief. Nu zij blijkens hun verklaringen uit hetzelfde dorp komen, waar zij samen in de VDC zouden hebben gezeten, en zij er beiden om dezelfde reden zijn gevlucht en hun land van herkomst hebben verlaten, kon van hen redelijkerwijze worden verwacht eenduidige verklaringen af te leggen omtrent de rechtstreekse aanleiding van hun vlucht, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden en zij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekende partij haar huidig algemeen betoog dat iedereen zijn eigen beleving heeft, ook over de VDC van haar dorp, zodat daaruit geen tegenstrijdigheden kunnen afgeleid worden, verklaart, noch rechtvaardigt hoe dan ook de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken de eerste dreigbrief van de Taliban volledig onvermeld liet, nochtans een essentieel element in het kader van haar relaas dat de kern ervan raakt en uitmaakt aangezien die brief mee aan de basis ligt van haar beslissing om haar land van herkomst te ontvluchten.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, werd *in casu* door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk grondig onderzocht (en gemotiveerd) waarom zij met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst in Pakistan over een intern vestigingsalternatief beschikt. Meer bepaald wordt dienaangaande in de bestreden beslissing op omstandige wijze het volgende gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei. Uit dezelfde informatie blijkt dat de in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij

springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta geïsoleerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PoK is relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PoK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en PoK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Temeer daar u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan, en naast Pashtu ook Urdu kent (CGVS p. 6). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet." (eigen onderlijning)

In de mate verzoekende partij stelt dat het feit dat zij een jonge man is en 2 talen spreekt niet afdoende is om een intern vluchtalternatief in haar hoofde te motiveren en dat in België iedereen wordt verzorgd in tegenstelling tot haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging heeft aangetoond, hij 9 maanden in Karachi verbleef in 2007 samen met zijn familie waar zij een huis huurden, hij school liep tot klas 10 en Pashtou en Urdu spreekt. Gevraagd waarvoor hij vreest indien zij zou terugkeren naar Pakistan stelde verzoekende partij tijdens het gehoor dat zij vreest vervolgd te worden door de Taliban, wat zij niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal correct heeft vastgesteld dat er in hoofde van verzoekende partij een intern vluchtalternatief voorhanden is. Verzoekende partij brengt echter geen concrete en valabele elementen bij die deze vaststellingen en de in de beschikking dienaangaande opgenomen gronden ontkrachten of weerleggen.

Voor het overige beperkt verzoekende partij zich louter tot enkele algemene beweringen als zou de beschikking zijn opgebouwd uit algemeenheden en de Pakistaanse overheid er niet in slagen zijn burgers te beschermen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 juli 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS